

ОСЯЙНА ПРИНЦЕСА

Колись давно жив собі лісоруб. Був він дуже бідний і дуже сумний, бо Бог обділив його дітьми. Щодня ходив він лісом, шукав бамбук, спилював його та робив із нього хатнє начиння на продаж.

Та одного ранку із заглибини якогось стовбура засяяло йому світло: він зазирнув туди й побачив маленьку дівчинку заввишки кілька сантиметрів. Переконаний, що небеса обдарували його та дружину, він забрав дівчинку додому. Вони з дружиною були вже поважного віку та віддавали маленькій дівчинці всю свою любов. А ще з того дня чоловік, розпилюючи бамбук, почав знаходити золото й дорогоцінні камінці. Отож він розбагатів і спорудив розкішний будинок.

За кілька місяців маленька дівчинка перетворилася на прекрасну панну: світло супроводжувало її повсюди, тому її називали Осяйною принцесою.

Слава про її красу швидко ширилася, і женихи оббивали пороги, аби посвататися до неї.

Вони чекали днями, щоб побачити її. Та поверталися ні з чим. Зрештою залишилося лише п'ятеро лицарів, і батько благав принцесу вислухати їх. Дівчина погодилася, але попросила кожного з них привести щось із далеких країв на знак поваги: чашу Будди, гілку з коштовностями дорогоцінного дерева гори Хорай, шкіру Вогняної Миші, камінь дракона з п'ятьма різнобарвними променями, мушлю, яку носить у шлунку ластівка. Хтось із лицарів привіз якісь підробки, а інші – взагалі махнули рукою на таку нездійсненну справу. Навіть сам імператор хотів зустрітися з принцесою та попросити її руки.

І саме тоді вона зізналася батькові, що її земне існування добігає кінця: п'ятнадцятого серпня по неї прийдуть, щоб забрати назад до її світу, – світу, де панує Місяць.

Імператор скликав дві тисячі озброєних до зубів вояків, щоб запобігти цьому, – та все марно. Налетіла хмара, а в ній – крилата колісниця: місячні істоти схопили принцесу, накинули їй на плечі плащ із крилами і дали випити еліксир довголіття.

Тепер вона спокутала провину за скоєну помилку, і хоча їй дуже сумно було попрощатися зі своїми названими батьками, вона мусить повернутися додому. Вона залишила для імператора еліксир та листа, який імператор приніс на гору Фуджі і спалив. Відтоді з гірської маківки можна бачити дим, що продовжує линути догори, аж до хмар.





ДУША ПІВОНІЇ

芍薬の魂

Давно-давно жив китайський учений, якого в японських книгах називають Тоо но Бусанші. Знався він на квітах. А вже як майстерно вирощував він півонії – годі було шукати рівних йому в тій справі!

Одного разу прийшла до нього прекрасна дівчина та й попрохала взяти її на службу. Обставини змусили її шукати якусь просту роботу, однак вона ж мала літературну освіту і зважилася пошукати щастя служити вченому. Бусанші зачарувала її краса, і він без вагань узяв її.

Юнка виявилася чудовою служницею: далася взнаки освіта при королівському дворі. Вона знала етикет, володіла мистецтвом каліграфії, живопису та поезії, а ще випромінювала надзвичайну грацію.

Бусанші закохався в неї і всіляко намагався їй догодити. Коли до нього приходили друзі-вчені чи високопосадовці, він завжди запрошував нову служницю розважати гостей. Одного разу прибув відомий учений-теолог Текі-Шін-Кецу, однак дівчина не відгукнулася, коли господар покликав її. Бусанші сам пішов шукати її по всьому будинку й нарешті помітив її в коридорі. Побачивши його, вона притиснулася до стіни, немов павук, а потім відступила. Від молодої дівчини нічого не залишилося, окрім барвистої та пласкої тіні, у ній рухалися лише губи й очі: «Пробачте мені. Я не належу до людської раси. Я – душа півонії. Мене так захопила ваша любов до півоній, що я прийняла людську подобу і пішла служити вам. Та от зараз тут з'явився Текі-Шін-Кецу. Він зроджує в мені надто велике сум'яття, і я не наважуюся більше зберігати цю форму... Я мушу повернутися туди, звідки прийшла». Після цього стіна поглинула її, і дівчина зникла без сліду – лише тиньк виднівся на голій стіні.

Більше Бусанші її вже ніколи не бачив.



